

ಮಂತೆರೆ ಬೊಟ್ಟೊಡು,
ಬೊಮ್ಮೆ ಗೂರೊಡು,
ನೂರಿಗೊಮ್ಮೆ ಗುರಂದೆ
ಪೊಪ್ಪುವ

(ಗೈದರೆ ತಿನುವೆ, ಗೈದರೆ
ತಿನುವೆ ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬಾ
ಹೊಲೆಯರ ಗುಡಲಲ್ಲಿ
ಗೂಗೆ ಗೂರಲಿ, ಕೊಕ್ಕ ಗೂಗಿ
ಗೂರದಿರುವುದೇ)- ಇದು
ಕೆದಂಬಾಡಿಯವರದ್ದು.

ನಿಜವಾದ ನೆಲದ ಚೋಮ
ಕೆದಂಬಾಡಿಯವರಲ್ಲಿ ಬಂದಿ
ದ್ದಾನೆ ಅಂತ ಕಾರಂತರು
ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ
ಅದು ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿದೆ.
ಕಾದಂಬರಿಯ ಕೊನೆಯ ಭಾಗ
ನೋಡಿ:

ಹಿಡಿದ ದುಡಿ,

ಎತ್ತಿದ ಕೈ,
ತುಂಬಿದ ಆವೇಶ.

ಎಲ್ಲವೂ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇವೆ.
ಆದರೆ ಚೋಮನಿಲ್ಲ.

ಅದನ್ನು ಕೆದಂಬಾಡಿಯವರು:

ತಬ್ಬಿ ಹಿಡಿದ ದುಡಿ,

ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದ ಬಾಕೋಲು,

ಎಳೆದು ಬಿಟ್ಟ ಪೊಂಬೆಕೋಲು,
ಆವೇಶಭರಿತ ಶರೀರ.

ಇರುವುದೆಲ್ಲಾ ಇರುವಂತೆಯೇ ಇರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ
ಇರುವಲ್ಲೇ ಇವೆ.

ಸುರಿಯುವ ಬೆವರು ಆರಿಲ್ಲ,

ಒಸರುವ ಕಣ್ಣೀರು ಮಾಸ್ತಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಚೋಮ ಮಾತಾಡುವುದಿಲ್ಲ,

ದುಡಿ ಧ್ವನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಯ್ಯೋ...

ಅಂದರೆ ಮೂಲದ ಎರಡರಷ್ಟು ಸಾಲುಗಳಾಗಿ
ವಿಸ್ತಾರ ಆಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ
ಭಾಗವಾಗಿ ಭಾಷೆಯ ಬದಲಾವಣೆಯಾದಾಗ,

ಭಾಷೆಯ ಗಡಿಗಳನ್ನು ಮೀರುವುದು ಹೀಗೆಯೇ
ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಒಂದು ಕೃತಿ ಭಾಷಾಂತರ ಆಗುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ,
ಅಥವಾ ಭಾಷಾಂತರ ಮಾಡುವವರು ಇರಲಿ,
ಅಥವಾ ಭಾಷಾಂತರ ಓದುಗರು ಇರಲಿ, ಎರಡು
ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.
ಒಂದು, ಭಾಷಾಂತರ ಎನ್ನುವುದು ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಯ
ಕೃತಿಯಾದರೂ ಕೂಡ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಂವಾದಿಯಾದ
ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಅಕ್ಷ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಇದೆಯಾ ಎನ್ನುವುದನ್ನು
ನೋಡಬೇಕು. ಆ ಸಂವಾದಿ ಅಥವಾ ಸಮಾನವಾದ
ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾದಂತಹ